

Ds, 22, i dg, 23, d'octubre, 2016 **Formació en MATEMÀTICA DE LA HISTÒRIA**

Per Juli Gutiérrez Deulofeu

Enginyer agrícola, Graduat en Geografia i Història, nét i gran investigador i difusor de l'obra del seu avi **ALEXANDRE DEULOFEU**. <http://www.deulofeu.org>

Dissabte, 22 d'octubre. CURS 10:30-14 h. i 16:30 a 20 h. Inscripcions: 10 h. matí

La Matemàtica de la Història aplicada als pobles ibèrics

<http://plural-21.org/post/dissabte-22-doctubre-curs-la-matematica-de-la-historia-aplicada-als-pobles-iberics>

L'aplicació de la llei que s'exposa tot seguit ens permet interpretar els fets que estan passant en aquests moments a la Península Ibèrica. Especialment pel que fa a les relacions entre el poder central i Catalunya. Més enllà de posicionaments romàntics o interessats, la Llei de la Història ens assenyala quin ha de ser el desenllaç d'aquest atzucac. No hi ha bons ni dolents; senzillament hi ha uns temps històrics que assenyalen el que s'ha de fer per no caure una i altre vegada en els mateixos errors. Avui sabem el que ha de passar; que passi d'una manera ordenada, civilitzada, conciliadora, o que es continuïn animant les ràbies i les rancúnies depèn només de que aquells que dirigeixen la política peninsular siguin capaços d'aparcar els seus egos i interpretar correctament la direcció que assenyala el vector director de la Història. És important saber que la fi de l'Imperi Espanyol està calculat entorn a l'any 2029.

Durant aquesta jornada analitzarem el passat, el present i, sobretot, el futur dels pobles que conformen la realitat peninsular i també el seu paper en la Europa que ha de venir. Una Europa que viurà dos processos oposats i paradoxals: l'atomització dels vells estats nascuts amb la modernitat, i l'aparició de forces centrípetes que acostaran a les velles nacions vernacles a l'òrbita d'una Alemanya que de mica en mica assumirà el seu paper director en l'Europa que ha de ser.

Comprovarem amb exemples indiscutibles com la història es repeteix, com, 1.700 anys després, els pobles d'Europa tornen a viure situacions i esdeveniments perfectament determinats. Analitzarem i compararem els dos cicles històrics dels pobles d'Europa, amb les seves fases de fraccionament i unificació territorial. I constatarem que en aquesta darrera fase es succeeixen els imperis i que aquests també obeeixen a una seqüència de naixement, creixement, grandesa i decadència, seguint, com qualsevol ésser viu, els designis d'una força, d'una llei que reproduceix, una i altre vegada, el fatal cicle ontogènic de la vida i la mort

Va ser quan Deulofeu estudiava les carreres de Farmàcia i de Ciències Químiques que va a donar-se'n de la constància dels fets biològics. La biologia ens determina a tots, sobretot en el més important. Naixem amb una primera i definitiva finalitat: la mort. Neixen i moren els éssers vius, i ho fan les col·lectivitats, els pobles, els imperis, les cultures, les civilitzacions. Així ho definia Deulofeu en el volum primer de *La Matemàtica de la Història: Naixement, grandesa i mort de les civilitzacions*. Res de nou, tothom ho sabia això... però va anar molt més lluny: va saber quantificar aquesta història comparada, aquesta història seriada, va saber conjugar la investigació qualitativa amb la quantitativa, la pròpia dels grans científics i no va tenir por d'exposar-se públicament. Per això va arribar a conclusions que produeixen calfreds. Tots iguals, tots diferents. Cada civilització perviu durant 5.100 anys, dividida en tres cicles de 1.700 anys: un de preparació, un de plenitud, original, propi, i un darrer en que es torna a repetir el que s'ha aconseguit, ara ja sense ànima, i que ens marca la fi d'aquell gran procés cultural. I cada cicle presenta dues fases ben diferenciades, els primers 650 anys lligats

al fraccionament territorial, lligats a l'explosió creativa, a la rauxa, un cant a la individualitat, a la democràcia... i tot seguit, sense solució de continuïtat, s'inicia la fase d'unificació territorial: apareixen els gran imperis, s'imposa un nou ordre, apareixen els ciutadans, es renuncia a la llibertat i les nacions són sotmeses per aquestes forces centrípètes, buides de contingut, buides d'ànima, incapaces de crear, però això sí, molt, massa ordenades.

La Història que és repeteix, ho va fer en el passat i ho fa avui. I Deulofeu que va saber aprehendre un dels arcs més ben guardats, va ser capaç d'historiar no sols el passat ni ser només un cronista del present, sinó que va ser capaç d'historiar el futur. Va ser capaç de dibuixar els vectors directors de la història futura, uns vectors amb un origen i un final determinats i, sobretot, amb una direcció i un únic sentit correcte.

Diumenge 23 d'octubre. Matí. CURS 10:15-14 h. Inscripcions: 10 h. matí

EL PROCÉS ARTÍSTIC SEGONS LA MATEMÀTICA DE LA HISTÒRIA

<http://plural-21.org/post/diumenge-23-doctubre-curs-el-proces-artistic-segons-la-matematica-de-la-historia>

El debat al voltant de l'art sembla coincidir en un punt: no hi ha unanimitat sobre la seva definició. Aquesta, per subjectiva, permet tot tipus d'elucubracions i malabarismes. D'acords i desacords. Al final una voràgine que ens arrossega i potser avorreix.

Durant aquesta sessió ens aproximarem a les manifestacions plàstiques que defineixen a les societats al llarg dels temps. Objectiu ambiciós, sens dubte, del qual es presenta en aquesta ocasió un primer esbós, viu, dinàmic. I es fa part d'un fet no suficientment considerat tot i haver estat molt estudiat: la iconografia. El significat de totes i cadascuna de les manifestacions plàstiques, que en un moment determinat passen a ser considerades artístiques. Un debat sens dubte complex. ¿Artístic d'utilitari, artístic de bell? Espectacular debat iniciat per Kant. En un món en què qualsevol esdeveniment està immers i és conseqüència de les seves condicions, és a dir, s'és el que s'és perquè així ha de ser, en un món, llavors sense lliure albir, Kant decideix que hi ha qui, a partir de manifestacions plàstiques, estètiques, artístiques, gairebé tot encara avui per definir, crea un món artificial, ideal, regit per la llibertat. És el geni. De tal manera que aquesta percepció de l'existència és plenament autònoma de la mateixa. Tot el que es crea és vàlid en si mateix i pot, deu, prescindir de la realitat circumdant. Tota, material i conceptual. I aquest discurs perviurà, per exemple, amb Greenberg, un dels màxims exponents del formalisme en l'art a mitjans del segle XX. Defensa que l'única cosa important de l'art són els seus elements formals descartant qualsevol lectura sociopolítica, i conviurà amb altres discursos que defensen una postura totalment contrària: el necessari compromís de l'artista, aquell que dota a l'obra, la cosa, d'un significat d'acord amb el temps en què es viu.

La Matemàtica de la Història, permet entendre la relació que s'estableix entre el creador i el moment històric en què l'obra es realitza. D'alguna manera, el moment de la història en què l'obra veu la llum explica fins a quin punt l'art és autònom o és tan sols una eina en mans del poder.

**Col·laboració: Dissabte 40€* tot el dia (matí i tarda) Diumenge 20€* (només matí)
Els dos i regal del llibre *ELS DARRERS MOTS. Articles i altres escrits* (767 pàg.): 50€***

***NOTA: Que ningú deixi de venir per raons econòmiques**

INSCRIPCIONS: trucar a Plural-21 (93 450 13 00) o escriure a info@plural-21.org

Plural-21, Associació per a tenir cura de la vida en un planeta viu

Cartagena 230, 5º 1ª (xamfrà C/Mallorca) 93 450 1300 info@plural-21.org www.plural-21.org
Metro: L2 Encants, L5 Sagrada Família Bus: 15, 19, 33, 34, 35, H10, 50, 51, 62, 92, B20, B24